

Daróczi Ambrus (1925-2013)

A halál mindig fájdalmas, felkavaró és megdöbbentő, még akkor is, ha számítnak rá, akkor is, ha tudjuk, hogy mindenki számára a legjobb megoldást kínálja a gyötrelmek megrövidítésével. És akkor is,

ha tudjuk, hogy a halál nem egyéb, mint változás a lét forgatagában. Születünk és elmegyünk.

88. születésnapja előtt 4 nappal, 2013. június 24-én eltávozott közülünk Daróczi Ambrus, mindannyiunk Ambrus Bácsija, a Bedő Albert Erdészeti Szakképző Iskola és Kollégium nyugalmazott erdőmérnök-tanára.

Daróczi Ambrus erdőmérnök, az erdészeti szakoktatás nagy öregje Hajdú-Bihar megyében, Hajdúnánáson született. Elemi majd középiskolai tanulmányait is szülőföldjén végezte. A Református Gimnázium befejezése után Sopronban, a József Nádor Műszaki Főiskola Erdőmérnöki Karán folytatta tanulmányait, ahol 1952-ben szerezte meg oklevelét. 1965-ben az Országos Erdészeti Főigazgatóság hivatali helységében erdészettervezői vizsgát tett. Tanulmányait később Gödöllőn, az Agrártudományi Egyetem Tanártovábbképző Intézetében folytatta 1976-78 között, ahol mérnök-tanári oklevelet szerzett.

Erdőmérnöki végzettségének megszerzését követően a Debrecen-Pallagi Erdészeti Technikumban kezdett tanítani 1952. szeptember 1-jétől. Az iskola 1955-ben átköltözött Szegedre, így követve munkahelyét, Szegedre került. 1955-58 között szakmai tárgyakat tanított nappali és levelező tagozaton. 1958. szeptember 1-jétől került Ásotthalomra, ahol az erdész-vadász képzés beindításában szerzett kimagasló érdemeket. Itt tanári és nevelőtanári beosztásban dolgozott 1966-ig. Akkor elköltözött Somogyisífa-Szöcsénypusztára, ahol az ottani Szakmunkásképző Intézet igazgatója volt 1969-ig. 1969-ben visszaköltözött Ásotthalomra, ahol a Szegedi Erdőgazdaság Ásotthalmi Erdészeti Intézet vezetője volt 1971-ig.

1971. szeptember 1-jétől az Ásotthalmi Erdőgazdasági Szakiskola kollégiumában dolgozott kollégiumvezetőként 1985-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig. Szakiskolás tanulók generációit oktatta a szakma szertevéte. Nyugdíjazása után 1995-ig még a szakiskola kollégiumi nevelő tanárként tevékenykedett. Hosszú szolgálati ideje alatt több kitüntetésben részesült. Így kétszer kapta meg az Erdészet Kiváló Dolgozója címet, 1985-ben pedig a Pedagógus Érdeméremet. 2004-ben Alföldi Erdőkért Emlékéremet kapott.

Gyémánt diplomáját 2012-ben vehette kézbe.

Felesége, Zalán Klára a szakiskola iskolatitkára volt. Ambrus fia Szegeden, Klára leánya Ásotthalmon él.

2013. július 5-én az Ásotthalmi temetőben vettünk végső búcsút a mindannyiunk által

tisztelt Ambrus Bácsitól. A gyászoló családjával együtt a szakiskola tanárai, dolgozói, korábbi munkahelyeinek képviselői és egykori diákjai búcsúztatták.

Égész életében a szakiskola volt a meghatározó. Munkáját pontosan, következetesen, szerető szigorral végezte. Az elmúlt időszakban nem volt olyan osztálytalálkozó, ahol ne emlegették volna az Ásotthalmi szakiskola kollégiumának meghatározó egyéniségét, Ambrus Bácsit.

Személyében széles érdeklődési körű, európai műveltségű, mély humánmű ember volt, akitől elvették a munkáját, átadott tapasztalatait nem hagyjuk veszni, emlékét örökre megőrizzük.

Kedves Ambrus Bácsi! Szabó Magda sorraival köszönök el Tőled a Szakiskola dolgozóinak nevében:

„Csak azok hálnak meg, akik egész életükben nem csináltak semmit. Aki tett valamit, nem magáért, hanem másokért, mindenkéért, az megmarad.”

Nyugodj békében!

Andrésiné dr. Ambrus Ildikó

Róka István (1929–2013)

Életének 84. évében, 2013. január 24-én csendben távozott közülünk volt kollégánk Róka István aranydiplomás erdőmérnök, a Zalaegerszegi Erdőfelügyelő-

ség nyugalmazott igazgatóhelyettese, az OEE tagja. Személyében ismét egy olyan erdészt veszítettünk el, akit ismerői méltán neveztek a zalai erdők napszamosának.

Róka István zalai származású, 1929-ben született Csörnyeföldön egy kádár-mester legidősebb fiaként. 1941. és 1944. között az akkori Alsólendván járt középiskolába majd Nagykanizsán érettségizett. Az Erdőmérnöki Főiskolán 1954-ben szerzett erdőmérnöki oklevelet, jeles eredménnyel. Abban az évfolyamban végzett, ahol 120 fő valétált, és amelynek számos tagja meghatározó szerepet töltött be az elkövetkező évtizedek magyar erdőgazdálkodásában.

Pályafutása mindvégig meggyékhez kötődik. A Lenti Erdészetnél kezdett el dolgozni erdőművelőként. Saját visszaemlékezése szerint az időszak legnagyobb feladatát a háború utáni véghasználatok visszamaradt felújítatlan vágásterületeinek rendbetétele jelentette. Azután jött

a fenyvesek gyantázásának, a bányafával és egyéb célváltásokkal megrakott irányvonaloknak a korszaka, melyet hatalmi szóval rendeltek el a szakemberek jobb meggyőződése ellenére. Akikkel együtt dolgozott, úgy emlékeznek rá, mint aki mindenkivel szót tudott érteni, ismerte munkásai gondjait, problémáit, támogatta a fiatalokat és mindig kellemes, barátságos légkört teremtett maga körül. A hibákat nem hagyta szó nélkül, de ezt a maga szélességével tette meg. Tisztelték, kedvelt személyiség volt.

1968-ban Rakonczay Zoltán megkeresésére került az újonnan megalakult Zalaegerszegi Állami Erdőrendezőszékhely először felügyelőnek, majd 1971-től egészen 1989. évi nyugállományba vonulásáig az igazgatóhelyettesi beosztást töltötte be. Lényegében ő látta el az adminisztratív irányítást. Ebben az időszakban történt, hogy Rakonczay Zoltán felajánlotta számára a megüresedett igazgatói állást, amit el is fogadott. A pártállami körülmények között azonban, a helyi politikai vezetés hozta meg a végső személyi döntéseket, ahol a szakudás és a hozzáértés kevésbé számított, mint a párttagság. Más lett az igazgató, ő pedig maradt helyettes – még ha keserű szájjal is – és végezte a munkáját a rá jellemző alaposággal. Nem volt törtető.

Pályája végén kerültem az erdőfelügyelőszékhelyre, két évig dolgoztunk együtt. Emlékemben ugyan az a kép maradt meg róla, amit korábban mások is lefestettek. Mint kezdőt, barátsággal fogadott és részletesen kikérdezett szüleim, családi állapotom felől is. A köztünk lévő kor- és beosztásbeli különbség ellenére egyenrangúként kezelt. Hangos szót nem hallottam tőle.

Nyugdíjas éveit a kertészkedésnek, a méhészetnek és a fafaragásnak szentelte, ameddig azt egészségi állapota lehetővé tette.

Családszerető ember volt, kiegyensúlyozott életet élt. A rá nagyon is jellemző módon, kérésére hamvait szűk családi körben helyezték örök nyugalomra.

Pista Bátyám, nyugodj békében! Emlékedet megőrizzük.

Dr. Páll Miklós

